

να πάρουν κάποια λογική απάντηση για αυτή την παράλογη ενέργεια!
 Μετά από το μεσημεριανό γεύμα σε μια από τόσες ταβέρνες που υπάρχουν κοντά στην περιποιημένη, πράσινη, κεντρική πλατεία, ο Παύλος και εγώ κατευθυνθήκαμε στην άλλη άκρη της πόλης 3-4 χλμ μακριά προς το Μοναστήρι του Μεγάλου Σπηλαίου. Η ερώτηση παραμένει και για τους δυο μας: πώς είναι δυνατόν, να έχει κατασκευαστεί ένα τόσο μεγάλο μοναστήρι, κυριολεκτικά στα κοιλώματα ενός απότομου πελώριου βράχου έχοντας όπως είναι φυσικό θέα αυτή την μοναδική πράσινη καλλιγραφία του εδάφους; Είναι ένα μυστήριο όπως είναι και μυστήριο η κατασκευή των μοναστηριών στα Μετέωρα της Θεσσαλίας. Ανεβαίνοντας πάνω στο Μοναστήρι μείναμε έκθαμβοι από τις εικονογραφίες και τα εκκλησιαστικά είδη που υπάρχουν. Όντας «χωμένο» το μοναστήρι μέσα στην απότομη πλαγιά και στους επάνω ορόφους ψηλά, περπατήσαμε και στην περιφημη σπηλιά, όπου μία εικόνα της Παναγίας βρέθηκε εκεί, όπως λέγεται, από κάποιο ντόπιο βοσκό η οποία ήταν θαυματουργή. Στον χώρο βρίσκονταν αρκετοί επισκέπτες-τουρίστες και ανάμεσά τους, πιστοί από την Σερβία, την Ρουμανία και την Βουλγαρία. Ο όμορφος κήπος μπροστά από το Μοναστήρι ηρεμεί και φέρνει μια ψυχική αγαλλίαση. Το Μοναστήρι του Μεγάλου Σπηλαίου ήταν και ο τελευταίος σταθμός σε

αυτή την μαρτυρική πόλη και ο κατήφορος πια πίσω στο Διακοπτό ήταν η επόμενη μας κίνηση για να τελειώσει η μέρα μας. Ένας τελευταίος καφές καταναλώθηκε στην πανέμορφη παραλία του Πλάτανου, που έμοιαζε σαν δανιέλα ατελείωτη με τα βουνά απέναντι της Στερεάς Ελλάδας, γνωστής και ως Ρούμελη, να δεσπόζουν στον ορίζοντα. Στην απέναντι πλευρά του Κορινθακού φυσικά το Γαλαξίδι, η Ιτέα, η Ναύπακτος και οι αρχαίοι Δελφοί. Το πούλμαν του ΚΤΕΛ ήρθε να με πάρει και να με ξαναφέρει στην ελληνική πρωτεύουσα, την Αθήνα, το βράδυ πια αργά, με βαθιές τις αναμνήσεις μέσα μου από την μονοήμερη επίσκεψη αυτή.
 Μια επίσκεψη στα Καλάβρυτα αποτελεί μια... μετάβαση στην πρόσφατη ελληνική ιστορία και αν δεν πραγματοποιηθεί αυτή από οποιονδήποτε Έλληνα και ειδικά από εκείνον του εξωτερικού ή τα παιδιά του, πραγματικά χάνει κανείς την ευκαιρία να αφουγκραστεί από κοντά την παρηγοσία των Ελλήνων και του ελληνικού μας έθνους. Ο Έλληνας της Αυστραλίας ας προσπαθήσει να εντάξει ένα ταξίδι στα Καλάβρυτα όταν μπορέσει, ερχόμενος στην Πατρίδα, κλείνοντας απαραίτητως φυσικά μια θέση στον οδοντωτό σιδηρόδρομο για να κάνει μία μοναδική...ανάβαση μέσα στην πλουσιότητα ελληνική φύση και ταυτόχρονα στην ένδοξη ελληνική μας ιστορία!